

Underskrift, erklæres, at det ikke er nødvendigt at offentliggøre Balancerne i de lokale Blade, men at de kun behøver at offentliggøres i de i Forhold til Bankens Hovedsæde stedlige Dagblade. Men paa næste Side findes der som Bilag F (2) en Erklæring fra den samme Forening, hvori det erklæres, at det bør være obligatorisk for Bankfilialer med selvstændig Regnskabsførelse at offentliggøre deres Balancer i de lokale Kommuner. Disse Erklæringer, som er fremkommet fra samtlige Banker, synes altsaa at være blevet til paa en saadan Maade, at man har følt sig foranlediget til at udstede Særerklæringer. Det forekommer i hvert Fald mig, at det ikke styrker den Værdi, disse Erklæringer i øvrigt kunde have.

Jeg skal til Slut omtale Spørgsmaalet om Nationalbankens Stilling til Loven. Det er jo et gammelt Stridsspørgsmaal, om Nationalbanken hører ind under Bankloven eller ej. Naar jeg siger Stridsspørgsmaal, mener jeg dermed et Stridsspørgsmaal indenfor Ministeriet, idet der er udkæmpet en haard Kamp derom mellem Handelsministeriet og Justitsministeriet. Det forekommer mig, at en Gennemlæsning af Beretningen om den Turnering, der er foretaget her, giver os det Indtryk, at Handelsministeriet har haft de stærkeste og blankeste Vaaben, men at Justitsministeriet ikke des mindre har sejret. Efter min Mening burde det være Handelsministeren, der var Bankkommissær. Jeg ser ikke, at det er nogen justitsministeriel opgave at være det. Ikke fordi jeg i det foreliggende Tilfælde vil udtale mig om, hvorvidt det kan antages, at det er Handelsministeren, der har mest Forstand paa Nationalbankens Forhold, eller det er Justitsministeren. Jeg tænker i dette Tilfælde kun paa det rent saglige, og der forekommer det mig, at Tilsynet med Landets øverste Bank bør lige saa vel som Tilsynet med Landets øvrige Banker ligge under Handelsministeriet; der bør være Enhed paa dette Omraade. Jeg røber sikkert ingen Hemmelighed for det høje Tings Medlemmer, naar jeg siger, at den tidligere højtærede Handelsminister (Rothe) ikke var ganske tilfreds med ikke at være Bankkommissær. Jeg ved naturligvis ikke, hvorledes den nuværende højtærede Handelsminister føler paa dette Omraade, men det var altsaa ikke til den tidligere Handelsministers Tilfredshed, at Bankkommissærembedet forblev hos Justitsministeren. Jeg finder, at enhver saglig Undersøgelse af Spørgsmaalet maa føre til, at Tilsynet med hele Bankvæsenet i Danmark kommer

til at ligge paa et og samme Sted. Om den Strid, jeg nu skal omtale, er opstaaet som et Resultat af Striden om det Spørgsmaal: hvor Tilsynet med Nationalbanken skal ligge; skal jeg lade staa hen, idet jeg kun konstaterer, at Justitsministeriet har sejret, i hvert Fald efter de Skrivelser at dømme, som findes refereret i Bilagene med Hensyn til Spørgsmaalet, om Nationalbanken hører ind under Bankloven eller ej. Saa vidt jeg har forstaaet, har Handelsministeriet som en Slags Retræte erklæret, at Spørgsmaalet maatte henstaa til Afgørelse ved kommende Lovgivning. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund dertil. Naar vi har en Lov om Bankvæsen, maa Spørgsmaalet kunne afgøres ved, at man fortolker Loven paa den Maade, hvorpaa den naturligt maa fortolkes, og saa behøves der ingen ny Lovgivning paa dette Omraade. Jeg har heller ikke set i det Lovforslag, der foreligger, noget Forsøg paa yderligere at klare dette Spørgsmaal. Det synes, som Handelsministeriet i hvert Fald paa dette Punkt fuldstændig har givet op. For hvis det var saadan, at man mente, det ikke var klart, at Nationalbanken hørte ind under Bankloven, og hvis man ønskede at præcisere det saaledes, at det blev klart, burde man have stillet Forslag derom.

Men det har man ikke gjort. Med Hensyn til Sagens Realitet vil jeg gerne sige, at det forekommer mig ganske klart, at Nationalbanken hører ind under Bankloven. Der findes i den nugældende Banklov adskillige Paragraffer, der indledes med den Bemærkning, at denne Paragraf gælder for alle de Banker, der ikke er oprettet i Henhold til særlig Lov, og der er vist ingen Tvivl om, at man ved de fleste af disse Paragraffer har særlig tænkt paa Nationalbanken. Naar der vedtages en Lov om Banker, der udtaler sig i al Almindelighed, og der ikke staaer nogen Undtagelse, maa ogsaa almindelig logisk Forstaaelse af Meningen hermed være, at Nationalbanken falder ind under den. Men yderligere er det saadan, at der i de tidligere Banklovforslag var en Bestemmelse om, at Nationalbanken var undtaget, hvilken Bestemmelse er gledet ud og ikke eksisterer i den nugældende Banklov. Naar en Bestemmelse, der har været foreslaet en Gang, forsvinder, saa synes det noget vanskeligt at paastaa, at den stadig gælder, og navnlig at den gælder i den Lov, af hvilken den er gledet ud. Jeg synes ikke, at dette Spørgsmaals Afgørelse behøvede at være